

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
SREDNJOBOSANSKI KANTON / KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU  
Broj: 46 BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
SREDNJOBOSANSKI KANTON / KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU  
Broj: 46 0 P 091906 21 GŽ  
Novi Travnik, 15.12.2021. godine

Kantonalni sudu u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Davor Kelava, kao predsjednik vijeća, Alma Islamović i Nijaz Krnjić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja/protivtuženog F. R. sin S. iz B., ..., zastupan po punomoćniku Hajrudinu Pokvić, advokatu iz Bugojna, protiv tužene/protivtužiteljice I. R. kći F. iz B., ulica ..., radi povrata stvari, vrijednost spora 5.001,00 KM, odlučujući po žalbi tužitelja zastupanog po punomoćniku izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu, broj 46 0 P 091906 19 P od 08.07.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 15.12.2021. godine, donio je slijedeću:

## PRESUDU

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 P 091906 19 P od 08.07.2021. godine.

## Obrazloženje

Prvostepeni sud odlučujući o tužbenom zahtjevu tužitelja radi predaje pokretnih stvari taksativno navedenih u istom, donio je je presudu, broj gornji, od 08.07.2021.godine kojom je djelimično usvojio tužbeni zahtjev tužitelja ( stav prvi izreke), a djelimično odbio ( stav drugi izreke). Odlučujući o protivtužbenom zahtjevu tužene za predaju u posjed laptopa, sa pobližim oznakama kao u istom, sud je isti usvojio (stav treći izreke) te o troškovima postupka odlučio na način da svaka stranka snosi svoje troškove postupka ( stav četvrti izreke).

Protiv ove presude tužitelj zastupan po punomoćniku je blagovremeno izjavio žalbu kojom istu pobija u djelu u kojem je odbijen sa tužbenim zahtjevom te u pogledu usvojenog protivtužbenog zahtjeva iz razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku s prijedlogom drugostepenom sudu da preinači

prvostepenu presudu tako što će usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, a protivtužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan uz obavezu tužene da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka uvećanih za troškove po izjavljenom pravnom lijeku ili da prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje. U obrazloženju žalbe u bitnom se navodi da prvostepeni sud nije pravilno cijenio izvedene dokaze u skladu sa članom 8. Zakona o parničnom postupku, a naročito iskaze svjedoka J. R., E. Č. i E.A. kao ni iskaz tužitelja koji je saslušan kao parnična stranka koji je sudu objasnio sve okolnosti koje se odnose na navedene stvari koje su vlasništvo tužitelja, a nalaze se u posjedu tužene, a što se detaljno obrazlaže. U pogledu protivtužbenog zahtjeva tužene koji je usvojen, a odnosi na predaju u posjed laptopa, marke поближе označeno kao u istom, sud ponovo suprotno članu 8. citiranog zakona nije savjesno i brižljivo cijenio svaki dokaz posebno i sve zajedno, što imalo utjecaja na donošenje zakonite i pravilne odluke. S tim u vezi prvostepeni sud nije pravilno cijenio iskaze tužitelja kao ni materijalne dokaze i to izvod po tekućem računu za period od 01.09.2014.godine do 30.09.2014.godine i račun broj... iz kojih se može jasno vidjeti na koji način je kupljen laptop i ko je kupio i iz kojeg se nesumnjivo može izvesti zaključak, a suprotno obrazloženju prvostepenog suda, a to je da je predmetni laptop vlasništvo tužitelja, a ne tužene. S tim u vezi ukazuje se na povredu odredbe člana 2., kao i odredbe člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku. Navedene povrede odredaba parničnog postupka imale su za posljedicu pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje s obzirom da sud nije uzeo u razmatranje činjenica koje su prezentirane u toku postupka i slijedom čega pogrešno zaključuje da je protivtužbeni zahtjev tužene osnovan. Kod ovakvog pogrešnog nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja koji žalitelj iznosi u žalbi, sud nije pravilno primijenio materijalno pravo, tačnije odredbu člana 126. Zakona o stvarnim pravima. Također se prigovara i odluci suda vezano za troškove postupka, te se predlaže donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Nakon što je ispitao presudu prvostepenog suda u granicama razloga navedenih u žalbi i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku<sup>1</sup>, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj putem punomoćnika kod tog suda ustao tužbom dana 03.06.2019.godine radi povrata i predaje u posjed stvari taksativno pobrojanih u istoj, a kojem zahtjevu je sud udovoljio izuzev dijela tužbenog zahtjeva kojim traži predaju u posjed radne sveske i priručnici predmeta, diplomu od Osnovne škole „29.Septembar“ iz Bugojna i Srednje škole – Gimnazije iz Donjeg Vakufa, alkoholna pića iz bifea 15 litara marke viski, oružni list za pištolj koji glasi na ime F.R., posuđe za kuhanje (tave plitke i duboke 5 komada, šerpe 5 komada) marke „Jamije Oliver“ tefal, uramljena slika arapska imena, DVD sa zvučnicima marke „Samsung L“, koji je odbio kao neosnovan.

---

<sup>1</sup> Službene novine Federacije BiH, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

U obrazloženju pobijane odluke prvostepeni sud iznosi slijedeće razloge, a to je da:

Među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj otac tužene koji živi u Bugojnu na naprijed označenoj adresi, a tužena u Bugojnu u stanu u ul. Sultan Ahmedova, da je tužena u ovom stanu živjela sa Hamidom Robović, majkom tužitelja, a nena tužene, koja je i bila vlasnik stana, da su tužena i Hamida Robović zaključile Ugovor o doživotnom izdržavanju, broj ... po kojem ugovoru je H. R., kao primatelj izdržavanja, za slučaj smrti ostavila I. R., kao davateljici izdržavanja, svoj stan u Bugojnu, ul. Sultan Ahmedova broj 41, prvi kat, površine 56 m<sup>2</sup>, da je H. R. umrla 12.06.2016.godine, a tužena kao njen nasljednik ostala da živi u navedenom stanu.

Parnične stranke su učinile nespornim da se u predmetnom stanu nalaze stvari tužitelja i to: diploma o završenom Medicinskom fakultetu Univerziteta u Sarajevu i index, uramljena diploma od završenog Medicinskog fakulteta, medicinske knjige i medicinski instrumenti i to: knjiga anatomija (ukoričena), ginekologija (zelena knjiga), embrilogija, sudska medicina, epidemiologija, englesko-francuska farmakoteja (debela knjiga), ratna hirurgija (posveta dr. Zelića), Hamersen-Sobota anatomski atlas, hirurški instrument u rosfraj čaši, stomatološki set, laringološki set (plava kutija) i dermatovenerologija, zatim skijaška oprema od R. R. tj. sina tužitelja i to skije crne boje, štapovi crvene boje i kaciga crno-narandaste boje, ručna pila marke „Einhell“ (crvene boje) i mašina za rezanje drveta marke „Einhell“, diploma Univerziteta sa Harvarda na ime F. R., pa je sud udovoljio ovom dijelu tužbenog zahtjeva na temelju člana 126. Zakona o stvarnim pravima Federacije BiH (stav prvi izreke).

Nije sporno da u predmetnom stanu postoji slika uramljena arapska imena, ali je sporno da li je vlasništvo tužitelja ili je istu tužena naslijedila.

Sporno je među parničnim strankama da li se u posjedu tužene nalazi diploma osnovne i srednje škole za tužitelja, veliki usisivač za pranje namještaja marke „Beko“ (plavo bijeli), mašine za rezanje drveta, kosilica i električna ručna pila „Einhell“ (crvene boje), kao i navedeno posuđe za kuhanje, 15 litara alkoholnog pića marke „Wiski“, oružni list za pištolj na ime tužitelja te DVD sa zvučnicima marke „Samsung L“.

Radi razjašnjenja naprijed navedenog tužitelj je izveo dokaze i to saslušanjem parničnih stranaka i svjedoka koje je sud cijenio shodno članu 8., 123. i 126. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH te na osnovu istih utvrdio da tužitelj nije dokazao da se u stanu nalaze gore navedene pokretne stvari, pa je stoga sud u ovom dijelu odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovanim. Što se tiče sporne slike sa arapskim imenima prvostepeni sud zaključuje da ova slika je u vlasništvu tužene koja je naslijedila majku tužitelja, odnosno koja je naslijedila i stan i svu pokretnu imovinu u stanu u smislu člana 123. Zakona o stvarnim pravima, pa je stoga sud i u ovom dijelu odbio tužitelja sa tužbenim zahtjevom (stav drugi izreke)

jer u smislu člana 127. Zakona o stvarnim pravima tužitelj nije dokazao da je vlasnik ove slike, a da je isto po naprijed navedenom ugovoru o izdržavanju postalo vlasništvo tužene.

U pogledu protivtužbe koju je tužena podnijela protiv tužitelja radi predaje u posjed laptopa nesporno je utvrđeno da je tužitelj po računu Fis d.o.o. Vitez od 06.09.2014.godine kupio laptop „Toshiba Satelite C50“ za iznos od 659,00 KM i da je prema priloženim izvodima sa tekućeg računa isti uplaćivao u 6 jednakih rata od 109,84 KM tj. prvostepeni sud nalazi da tužena u toku postupka nije dokazala kao što je tvrdila da je tužitelju plaćala rate za navedeni laptop ali kako je nesporna činjenica da je ovaj laptop kupljen njoj od strane tužitelja radi potrebe studija te da je tužitelj isti samovoljno uzeo iz njenog stana, to prvostepeni sud nalazi da je zahtjev tužene osnovan pa je udovoljio protivtužbenom zahtjevu shodno članu 126. Zakona o stvarnim pravima ( stav treći izreke). Odluka o troškovima postupka ( stav četvrti izreke) donesena je na temelju člana 386. stav 2. i 4. Zakona o parničnom postupku jer je sud imao u vidu činjenice uspjeh tužitelja i uspjeh tužene kao i to da je tužena već na pripremnom ročištu bila spremna predati tužitelju veći dio stvari koje se nalaze u njenom stanu a pripadaju tužitelju.

Prednja odluka prvostepenog suda je pravilna i zakonita.

Po nalaženju ovog suda prvostepeni sud je izvedene dokaze na glavnoj raspravi cijenio na način propisan odredbom člana 8. i 123. Zakona o parničnom postupku uz pravilnu primjenu pravila o teretu dokazivanja i na osnovu takve ocjene dokaza utvrdio činjenice od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari te kod naprijed utvrđenih činjenica, a suprotno navodima žalitelja, pravilno primijenio materijalno pravo i za ovakvu svoju odluku dao potpune i jasne razloge u obrazloženju pobijane presude tj. na način kako je to propisano odredbom člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku.

Naime, prvostepeni sud je cijenio sve izvedene dokaze kako pojedinačno tako i dovodeći iste u međusobnu vezu pri tome jasno navodeći iz kog razloga prihvata odnosno ne prihvata određene dokaze, slijedom čega se neopravdano prigovara od strane tužitelja na ocjenu izvedenih dokaza, pa time i na činjenično utvrđenje prvostepenog suda vezano za predmetne stvari koje se potražuju tužbom, a u pogledu kojih tužitelj nije uspio sa postavljenim tužbenim zahtjevom. S tim u vezi pravilno se prvostepeni sud pozvao na pravilo o teretu dokazivanja iz odredbe člana 126. Zakona o parničnom postupku, pa kako i po ocjeni ovog suda tužitelj nije dokazao da se naprijed pobrojane pokretne stvari nalaze u posjedu tužene, a kod činjenice da je tužena iskazala jasnu spremnost da stvari koje se zaista nalaze u stanu je bila spremna već na pripremnom ročištu predati tužitelju, a što isti nije prihvatio i zbog čega ni ovaj sud ne nalazi da tužena ima poseban razlog zašto bi zadržala preostale pokretne stvari te kako je tužitelj odustao od izvođenja dokaza izlaska na lice mjesta radi popisa stvari koje se nalaze u stanu, to kod takvog stanja stvari selektivna analiza izvedenih dokaza u žalbi i izneseni zaključaka suprotno obrazloženju prvostepenog suda, nije prihvatljiva. U pogledu slike sa arapskim

imenima sud je dao jasne i potpune razloge zbog kojih cijeni da ista nije vlasništvo tužitelja pa se žalitelj radi nepotrebnog ponavljanja upućuje na potpuno činjenično i pravno obrazloženje prvostepenog suda koje prihvata i ovaj sud.

Također neosnovano se prigovara odluci suda u pogledu protivtužbenog zahtjeva jer tužitelj ne spori da je kupio pomenuti laptop tuženoj za potrebe studija, tako da narušeni odnosi između istih ne mogu biti osnova, niti daju za pravo istome da predmetni laptop samovoljno oduzima tuženoj.

Prema tome, a imajući u vidu prednja utvrđenja, uspjeh stranaka u postupku kao i stvarnu spremnost tužene koju je iskazala već u odgovoru na tužbu, a to je da odmah preda stvari koje se nalaze u njenom posjedu, slijedom čega se neosnovano prigovora i odluci suda o troškovima postupka, pa ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno primijenio odredbu člana 386. stav 2. Zakona o parničnom postupku.

U pogledu ostalih razloga žalbe ovaj sud nalazi da isti nisu od uticaja na drugačiju odluku ovog suda, pa ih nije posebno ni obrazlagao u smislu člana 231. Zakona o parničnom postupku.

Stoga, kako je ustanovljeno da ne postoje razlozi zbog kojih se odnosna presuda pobija, kao ni oni na koje ovaj sud pazi kao drugostepeni po službenoj dužnosti, to je temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku, valjalo žalbu odbiti i potvrditi prvostepenu presudu.

Predsjednik vijeća

Davor Kelava

